

§u 339 tr. zák., či obou, nutno vycházeti z účelu a z tendence jednotlivých ustanovení zákona trestního, jimiž novorozeně jest chráněno, ježto pouhý doslov právě uvedených ustanovení zákonných sám o sobě s úplnou určitostí nedovoluje přesně tvrditi tu nebo onu eventualitu. V naznačeném směru přichází v úvahu ustanovení §§ 139, 144, 149, 335 a 339 tr. zák. Ustanoveními §§ 139, 144 a 149 tr. zák. jest chráněna integrita novorozeněte nebo plodu proti úmyslným jednáním. Takovéto jednání, vzhledem na zjištěný skutkový děj v tomto případě v úvahu však nepřichází. Proti kulposním trestným činům rodičky — manželské nebo nemanželské — poskytuje trestní zákon ochranu §u 335 tr. zák. Takové kulposní jednání může záležeti v tom, že matka opomene něco, co by mohlo dítě zachrániti, nebo že se nepřesvědčí o tom, že dítě není snad, jak se domnívá, mrtvé, a že pak jednáním nějakým, proti mrtvole nezávadným, nastane smrt skutečně živého dítěte. O takovéto kulposní jednání se však tu nejedná, neboť obžaloba klade obžalované jen za vinu, že nezavolala při porodu k pomoci bábu, porodního pomocníka nebo nějakou počestnou ženu. Že by však opomenutím takovým, uvedeným v §u 339 tr. zák. mohl býti spáchán přečin §u 335 tr. zák., nelze uvésti v soulad se zákonem trestním, který kromě policejněprávního předpisu §u 339 tr. zák. — jak to zejména plyne z ustanovení §u 139 tr. zák. — nechtěl matce nemanželské, ať už jde o čin úmyslný neb o kulposní jednání neb opomenutí po porodu více povinností ukládati, než matce manželské. Jestli § 339 stejně jako § 359 tr. zák. korrelátem §u 134, 144 tr. zák., jenž má za účel, by zabránil trestním činům dle §u 134, 139 a 144 tr. zák., pokud se týče by zajistil jich vypátrání a stíhání nebo aspoň k tomu přispíval. Trestný čin příkazový dle §u 339 tr. zák. je tudíž docela jiné povahy než kulposní trestný čin §u 335 tr. zák. Mezi §em 335 a 339 tr. zák. je tudíž možným jen souběh reální a o tom zde mluvíti nelze zřetelem k činu, kladenému za vinu obžalované. Zmateční stížnost je proto v nepravu, především pokud se stanoviska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. spatřuje porušení, případně nesprávné použití zákona v tom, že napadeným rozsudkem byla obžalovaná sprostěna z obžaloby pro přečin dle §u 335 tr. zák., je ale zároveň také neodůvodněna, pokud uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř., vytýká rozsudku jednak vnitřní rozpor, záležející v tom, že jí byla sice obžalovaná uznána vinnou přestupkem dle §u 339 tr. zák., spáchaným tím, že při svém slehnutí opomenula přivolatí pomoc, naznačenou v citovaném §u, že se však v něm zároveň vylučuje, že novorozeně zahynulo vlastní její nedbalostí, jednak neúplnost, spočívající prý v tom, že v rozsudkových důvodech se neuvažuje a nezjišťuje, čím a kým byl nedostatek nutné pomoci při porodu zaviněn. S hlediska shora naznačeného správného názoru právního nemůže ani o jedné ani o druhé z těchto vad býti řeči, zároveň je ale nepřipadným i důraz, který klade stížnost na rozsudkové zjištění, dle něhož ve smyslu znaleckého posudku smrt dítěte nastala následkem onoho nedostatku pomoci, nutné při porodu.

Čís. 1214.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Požadování přemrštěné úplaty za uschování nábytku spadá pod**

skutkovou podstatu §u 8 lich. zák. pouze tehdy, bylo-li hlavní věci úplatné přenechání nemovitosti k uložení nábytku a nikoli jeho opatrování.

(Rozh. ze dne 14. května 1923, Kr I 325/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Artura L-a do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Mostě ze dne 5. října 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný Artur L. v říjnu 1920 požadoval jako nájemné za uložení nábytku ve skladišti speditéra Gustava Sch-a v M. za dobu od 10. června 1912 do října 1920 od Růženy P-ové zřejmě přemrštěný peníz 18.620 Kč, že L. účet, znějící na tuto částku, sestavil a odeslal. Vycházejí pak z úvahy, že obžalovanému jako obchodníku již při povrchním srovnání peníze, jím za uložení nábytku požadovaného, s jinak obvyklým nájemným musila býti přemrštěná výše požadovaného peníze nápadnou, a že, jak z účtu jest patrné, počítal úroky za měsíc červen 1912, tudíž za dobu, kdy pohledávka ještě ani nebyla existentní, dospěl nalézací soud k přesvědčení, že obžalovaný jednal v úmyslu, dosíci zřejmě přemrštěného, neoprávněného zisku, že úmysl obžalovaného vzhledem na bytovou nouzi směřoval k tomu, by využíval mimořádných, válkou vyvolaných poměrů a že neoprávněný zisk, jehož mělo býti činem obžalovaného dosaženo, převyšuje 2.000 Kč. Zmateční stížnosti obžalovaného, vytýkající rozsudku zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Přečinu dle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. dopouští se ten, kdo využívá mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, žádá částky zřejmě přemrštěné . . . . . j a k o n á j e m n é z n e m o v i t o s t i, sloužící přímo nebo nepřímo k ukojení životních potřeb lidí a domácích zvířat . . . . ., převyšuje-li neoprávněný zisk, jehož bylo nebo mělo býti trestným činem dosaženo, 2000 Kč. V tomto případě jest řešiti otázku, jakou právní povahu měla smlouva, uzavřená mezi Růženou P-ovou a speditérem Gustavem Sch-em, v čem právní podstata této smlouvy spočívala, zdali hlavní věci bylo úplatné přenechání místnosti, tudíž prostoru pro uložení nábytku, v kterémžto případě úplatu ovšem by bylo považovati za nájemné z nemovitosti, sloužící přímo nebo nepřímo k ukojení životních potřeb lidí po rozumu §u 8 citovaného zákona, či zdali hlavní věci bylo uschování nábytku, dohled nad ním, v kterémžto případě úplatu již z pojmu smlouvy schovací by nebylo lze pokládati za nájemné, o němž mluví citované zákonné ustanovení. Nalézací soud nevycházel z tohoto, pro posouzení této trestní věci směrodatného právního hlediska, ne učinil zjištění ve shora naznačených směrech, a bylo proto napadený rozsudek již z důvodu zmatku čís. 9 a) §u 281 tr. ř. jako zmatečný zru-

šiti a věc vrátiti soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl, aniž bylo třeba zabývati se dalšími zmatečnými důvody, stížností uplatňovanými.

Čís. 1215.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Předmětem potřeby jest i látka, z níž se předmět potřeby vyrábí.
Náleží sem též americká pryskyřice.**

(Rozh. ze dne 14. května 1923, Kr I 335/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Litoměřicích ze dne 23. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §u 7 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů.

Výtka nesprávného právního posouzení věci není odůvodněna. Zjistil-li soud na základě posudku znalce G-a a znaleckého seznání svědka J-a, že americká pryskyřice je používána pro lepší kvalitu více než obyčejná pryskyřice zejména proto, že dodává výrobkům, pomocí jejím získaným, nejen lepší vzhled, ale i větší trvalost, nemůže ji zbaviti vlastností předmětu potřeby okolnost, že může býti nahražena při výrobě méněcennou domácí pryskyřicí, po případě že lze zhotoviti dotyčné výrobky (ovšem horší jakosti) i bez přísady pryskyřice; vždyť mají spotřebitelé právo žádati výrobky dobré jakosti. Ostatně padá na váhu hlavně moment faktický, že se americké pryskyřice všeobecně užívá v příslušných výrobních laků a pečetiho vosku, tedy vesměs věcí, jimž vlastnost předmětu potřeby vzhledem k všeobecně rozšířenému jich užívání v průmyslu i obecné spotřebě vůbec nelze upírati. Nepochybil tudíž první soud, uznáv za předmět potřeby i pomocnou látku, které se při výrobě těchto předmětů potřeby používá.

Čís. 1216.

Ideální souběh zločinu zneužití moci úřední a krádeže není myslitelným.

Zodpovídající otázky, nejsou porotcové vázání právním názorem obžaloby.

(Rozh. ze dne 17. května 1923, Kr I 1220/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnou stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 19. září 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle §u 460 tr. zák., a sprostil dle §u 259 čís. 3 tr. ř. obžalovaného z obžaloby pro přestupek dle §u 460 tr. zák.